LEGE nr. 84 din 15 aprilie 1998 (*republicată*)

privind mărcile şi indicaţiile geografice*)

EMITENT • **PARLAMENTUL**

Publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 337 din 8 mai 2014

Data intrării în vigoare 08-05-2014

_____

Notă *) Republicată în temeiul art. 248 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, rectificată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 1 martie 2013, cu modificările ulterioare, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 84/1998 a mai fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 mai 2010 şi a mai fost modificată prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, cu modificările ulterioare.

Capitolul I
Dispoziţii generale

Articolul 1

(1) Drepturile asupra mărcilor şi indicaţiilor geografice sunt recunoscute şi apărate pe teritoriul României, în condiţiile prezentei legi.

(2) Prezenta lege se aplică mărcilor de produse şi servicii, individuale, colective şi de certificare, ce fac obiectul unei înregistrări sau solicitări de înregistrare în România, ca urmare a unei protecţii comunitare ori pe cale internaţională, precum şi indicaţiilor geografice.

(3) Persoanele fizice sau juridice străine cu domiciliul, respectiv sediul în afara teritoriului României beneficiază de dispoziţiile prezentei legi, în condiţiile convenţiilor internaţionale privind mărcile şi indicaţiile geografice la care România este parte.

Articolul 2

Poate constitui marcă orice semn susceptibil de reprezentare grafică, cum ar fi: cuvinte, inclusiv nume de persoane, desene, litere, cifre, elemente figurative, forme tridimensionale şi, în special, forma produsului sau a ambalajului său, culori, combinaţii de culori, holograme, semnale sonore, precum şi orice combinaţie a acestora, cu condiţia ca aceste semne să permită a distinge produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altor întreprinderi.

Articolul 3

În înţelesul prezentei legi, termenii şi expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

a) înregistrarea mărcii - modul de dobândire a drepturilor asupra unei mărci, în temeiul prezentei legi sau al convenţiilor şi tratatelor internaţionale la care România este parte;

b) marca anterioară - marca înregistrată, precum şi marca depusă pentru a fi înregistrată în Registrul mărcilor, cu condiţia ca ulterior să fie înregistrată;

c) marca comunitară - marca înregistrată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 78 din 24 martie 2009, denumit în continuare Regulament privind marca comunitară;

d) marca notorie - marca larg cunoscută în România în cadrul segmentului de public vizat pentru produsele sau serviciile cărora aceasta se aplică, fără a fi necesară înregistrarea sau utilizarea mărcii în România pentru a fi opusă;

e) marca colectivă - marca destinată a servi la deosebirea produselor sau a serviciilor membrilor unei asociaţii de produsele sau serviciile aparţinând altor persoane;

f) marca de certificare - marca ce indică faptul că produsele sau serviciile pentru care este utilizată sunt certificate de titularul mărcii în ceea ce priveşte calitatea, materialul, modul de fabricaţie a produselor sau de prestare a serviciilor, precizia ori alte caracteristici;

g) indicaţia geografică - denumirea servind la identificarea unui produs originar dintr-o ţară, regiune sau localitate a unui stat, în cazurile în care o calitate, o reputaţie sau alte caracteristici determinate pot fi în mod esenţial atribuite acestei origini geografice;

h) solicitant - persoana în numele căreia este depusă o cerere de înregistrare a mărcii;

i) titular - persoana pe numele căreia marca este înregistrată în Registrul mărcilor şi poate fi orice persoană fizică sau juridică de drept public sau de drept privat;

j) mandatar autorizat, denumit în continuare mandatar - consilierul în proprietate industrială, care poate avea şi calitatea de reprezentant în procedurile în faţa Oficiului de Stat pentru Invenţii şi Mărci, denumit în continuare OSIM;

k) Registrul mărcilor - baza de date, administrată de OSIM, care cuprinde mărcile înregistrate în România, precum şi toate datele înscrise referitoare la aceste înregistrări, indiferent de suportul pe care sunt păstrate aceste date;

l) Registrul indicaţiilor geografice - colecţia de date, administrată de OSIM, care cuprinde indicaţiile geografice înregistrate în România, precum şi toate datele înscrise referitoare la aceste înregistrări, indiferent de suportul pe care sunt păstrate aceste date;

m) Convenţia de la Paris - Convenţia pentru protecţia proprietăţii industriale din 20 martie 1883, Paris, aşa cum a fost revizuită şi modificată, ratificată de România prin Decretul nr. 1.177/1968, publicat în Buletinul Oficial nr. 1 din 6 ianuarie 1969;

n) ţările Uniunii de la Paris - ţările cărora li se aplică Convenţia de la Paris şi care sunt constituite în Uniunea pentru protecţia proprietăţii industriale;

o) Aranjamentul de la Madrid - Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internaţională a mărcilor din 14 aprilie 1891, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967, ratificat de România prin Decretul nr. 1.176/1968, publicat în Buletinul Oficial nr. 1 din 6 ianuarie 1969;

p) Protocolul referitor la Aranjament - Protocolul de la Madrid din 27 iunie 1989 referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internaţională a mărcilor, ratificat de România prin Legea nr. 5/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 15 ianuarie 1998;

q) Regulamentul privind marca comunitară - Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 78 din 24 martie 2009;

r) întreprindere - orice entitate implicată într-o activitate economică, indiferent de natura sa juridică ori modul ei de finanţare.

Capitolul II
Protecţia mărcilor

Articolul 4

(1) Dreptul asupra mărcii este dobândit şi protejat prin înregistrarea acesteia la OSIM.

(2) Mărcile comunitare beneficiază de protecţie pe teritoriul României, potrivit prevederilor Regulamentului privind marca comunitară.

Articolul 5

(1) Sunt refuzate la înregistrare sau pot fi declarate nule dacă sunt înregistrate, pentru următoarele motive absolute:

a) semnele care nu pot constitui o marcă în sensul art. 2;

b) mărcile care sunt lipsite de caracter distinctiv;

c) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau din indicaţii devenite uzuale în limbajul curent sau în practicile comerciale loiale şi constante;

d) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau din indicaţii, putând servi în comerţ pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinaţia, valoarea, originea geografică sau timpul fabricării produsului ori prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;

e) mărcile constituite exclusiv din forma produsului, care este impusă de natura produsului sau este necesară obţinerii unui rezultat tehnic sau care dă o valoare substanţială produsului;

f) mărcile care sunt de natură să inducă publicul în eroare cu privire la originea geografică, calitatea sau natura produsului sau a serviciului;

g) mărcile care conţin o indicaţie geografică sau sunt constituite dintr-o astfel de indicaţie, pentru produse care nu sunt originare din teritoriul indicat, dacă utilizarea acestei indicaţii este de natură să inducă publicul în eroare cu privire la locul adevărat de origine;

h) mărcile care sunt constituite sau conţin o indicaţie geografică, identificând vinuri sau produse spirtoase care nu sunt originare din locul indicat;

i) mărcile care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;

j) mărcile care conţin, fără consimţământul titularului, imaginea sau numele patronimic al unei persoane care se bucură de renume în România;

k) mărcile care cuprind, fără autorizaţia organelor competente, reproduceri sau imitaţii de steme, drapele, embleme de stat, însemne, sigilii oficiale de control şi garanţie, blazoane, aparţinând ţărilor Uniunii şi care intră sub incidenţa art. 6 ter din Convenţia de la Paris;

l) mărcile care cuprind, fără autorizaţia organelor competente, reproduceri sau imitaţii de steme, drapele, alte embleme, sigle, iniţiale sau denumiri care intră sub incidenţa art. 6 ter din Convenţia de la Paris şi care aparţin organizaţiilor internaţionale interguvernamentale din care fac parte una sau mai multe ţări ale Uniunii;

m) mărcile care conţin semne cu înaltă valoare simbolică, în special un simbol religios;

n) mărcile care conţin, fără autorizaţia organelor competente, ecusoane, embleme, blazoane, semne heraldice, altele decât cele avute în vedere de art. 6 ter din Convenţia de la Paris.

(2) Dispoziţiile alin. (1) lit. b)-d) nu se aplică în cazul în care, înainte de data de depozit a cererii de înregistrare, marca a dobândit caracter distinctiv ca urmare a folosirii.

Articolul 6

(1) În afara motivelor prevăzute la art. 5 alin. (1), o marcă este refuzată la înregistrare sau, după caz, este susceptibilă a fi anulată pentru următoarele motive relative:

a) dacă este identică cu o marcă anterioară, iar produsele şi serviciile pentru care marca este solicitată sau a fost înregistrată sunt identice cu cele pentru care marca anterioară este protejată;

b) dacă, din motive de identitate sau de similitudine în raport cu marca anterioară şi din motive de identitate sau similitudine a produselor sau serviciilor pe care cele două mărci le desemnează, se poate crea, în percepţia publicului, un risc de confuzie, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În accepţiunea alin. (1) sunt mărci anterioare mărcile a căror dată de depozit este anterioară datei de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, a dreptului de prioritate invocat în susţinerea acesteia şi care fac parte din următoarele categorii:

a) mărcile comunitare;

b) mărcile înregistrate în România;

c) mărcile înregistrate în baza unor acorduri internaţionale şi având efect în România;

d) mărcile comunitare în privinţa cărora este invocată, în mod valabil, vechimea anterioară, potrivit prevederilor Regulamentului privind marca comunitară, faţă de o marcă la care se referă lit. b) sau c), chiar dacă această din urmă marcă a încetat să mai existe sau a făcut obiectul unei renunţări;

e) cererile de înregistrare a mărcilor prevăzute la lit. a)-d), sub condiţia înregistrării ulterioare a mărcilor;

f) mărcile care, la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, la data priorităţii invocate, sunt notorii în România, în sensul art. 6 bis al Convenţiei de la Paris.

(3) O marcă este, de asemenea, refuzată la înregistrare sau, în cazul în care a fost înregistrată, este susceptibilă a fi anulată dacă este identică sau similară în raport cu o marcă comunitară anterioară, în sensul prevederilor alin. (2), şi dacă a fost destinată să fie înregistrată ori este deja înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care marca comunitară anterioară este înregistrată, atunci când marca comunitară anterioară se bucură de un renume în Uniunea Europeană şi dacă prin folosirea mărcii ulterioare s-ar obţine un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii comunitare anterioare.

(4) O marcă este, de asemenea, refuzată la înregistrare sau, în cazul în care a fost înregistrată, este susceptibilă a fi anulată dacă:

a) marca este identică sau similară cu o marcă anterioară înregistrată în România, în sensul prevederilor alin. (2), şi dacă aceasta este destinată a fi înregistrată ori este deja înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care marca anterioară a fost înregistrată, când marca anterioară se bucură de un renume în România şi dacă prin folosirea mărcii ulterioare s-ar obţine un profit necuvenit din caracterul distinctiv şi renumele mărcii anterioare ori dacă folosirea ar fi în detrimentul caracterului distinctiv sau al renumelui mărcii anterioare;

b) drepturile decurgând dintr-o marcă neînregistrată sau dintr-un alt semn utilizat în activitatea comercială au fost dobândite înainte de data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii ulterioare ori, după caz, înainte de data priorităţii invocate prin cererea de înregistrare a mărcii ulterioare şi dacă acea marcă neînregistrată sau acel semn utilizat conferă titularului său dreptul de a interzice utilizarea mărcii ulterioare;

c) există un drept anterior, altul decât cele prevăzute la alin. (2) lit. d), în special un drept la nume, un drept la imagine, un drept de autor, un drept de proprietate industrială;

d) marca este identică sau similară cu o marcă colectivă anterioară, conferind un drept care a expirat cu cel mult 3 ani înainte de data de depozit;

e) marca este identică sau similară cu o marcă de certificare anterioară, a cărei valabilitate a încetat cu cel mult 10 ani înainte de data de depozit;

f) marca este identică sau similară cu o marcă anterioară înregistrată pentru produse ori servicii identice sau similare, conferind un drept care a expirat din motiv de nereînnoire cu cel mult 2 ani înainte de data de depozit, cu condiţia ca titularul mărcii anterioare să îşi fi dat acordul la înregistrarea mărcii ulterioare ori să nu fi utilizat marca;

g) marca poate fi confundată cu o marcă utilizată în străinătate la data depozitului cererii şi care continuă să fie utilizată acolo, dacă cererea a fost făcută cu rea-credinţă de către solicitant.

(5) O marcă este, de asemenea, refuzată la înregistrare când înregistrarea este solicitată de către mandatarul sau reprezentantul titularului mărcii, în nume propriu şi fără consimţământul titularului mărcii, dacă mandatarul sau reprezentantul titularului nu face dovada că are dreptul de a solicita această înregistrare.

(6) O marcă nu este refuzată la înregistrare sau, după caz, înregistrarea nu este anulată atunci când titularul mărcii anterioare sau al dreptului anterior consimte la înregistrarea mărcii ulterioare.

(7) O marcă poate fi refuzată la înregistrare sau, după caz, susceptibilă a fi anulată în condiţiile prevăzute la art. 6 septies din Convenţia de la Paris.

Articolul 7

Natura produselor sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii nu constituie niciun obstacol la înregistrarea acesteia.

Capitolul III
Cererea de înregistrare a mărcii

Articolul 8

Dreptul la marcă aparţine solicitantului care a depus primul, în condiţiile legii, cererea de înregistrare a mărcii.

Articolul 9

(1) Cererea de înregistrare a mărcii, depusă la OSIM, redactată în limba română şi conţinând elementele prevăzute la alin. (2), constituie depozitul reglementar al mărcii.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii conţine următoarele elemente:

a) solicitarea explicită a înregistrării mărcii;

b) datele de identificare a solicitantului şi, după caz, a mandatarului;

c) o reprezentare grafică, suficient de clară, a mărcii a cărei înregistrare este cerută;

d) lista produselor şi/sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii;

e) dovada achitării taxei de depunere şi de publicare a cererii de înregistrare a mărcii.

(3) Cererea prezintă menţiuni exprese atunci când marca:

a) conţine una sau mai multe culori revendicate ca element distinctiv al mărcii;

b) este tridimensională sau de un alt tip decât cele verbale sau figurative;

c) conţine o transliterare sau o traducere a mărcii ori a unor elemente ale mărcii.

(4) Cererea se referă la o singură marcă şi este prezentată în condiţiile prevăzute de regulamentul*) de aplicare a prezentei legi.

Notă *) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 1.134/2010 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 84/1998 privind mărcile şi indicaţiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 3 decembrie 2010.

(5) Cererile de înregistrare depuse în baza Aranjamentului de la Madrid sau a Protocolului referitor la Aranjament trebuie să îndeplinească condiţiile acestor tratate.

(6) Depunerea cererii de înregistrare a mărcii se poate face la registratura OSIM, prin poştă sau pe cale electronică, în condiţiile prevăzute de regulamentul*) de aplicare a prezentei legi.

Articolul 10

(1) Data depozitului reglementar este data la care a fost depusă la OSIM cererea de înregistrare a mărcii în condiţiile în care aceasta conţine toate elementele prevăzute la art. 9 alin. (1).

(2) Când o cerere de înregistrare a mărcii a fost reglementar depusă pentru prima dată într-o altă ţară membră a Uniunii de la Paris sau membră a Organizaţiei Mondiale a Comerţului, solicitantul poate revendica data primului depozit printr-o cerere de înregistrare în România a aceleiaşi mărci, cu condiţia ca această din urmă cerere să fie depusă la OSIM în termen de 6 luni de la data constituirii primului depozit.

Articolul 11

(1) Dacă solicitantul a prezentat anumite produse şi servicii sub o marcă în cadrul unei expoziţii internaţionale oficiale sau oficial recunoscute, în sensul Convenţiei privind expoziţiile internaţionale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928, ratificată de România prin Legea nr. 246/1930, revizuită la 30 noiembrie 1972, organizată pe teritoriul României sau într-un stat membru al Convenţiei de la Paris, şi dacă o cerere de înregistrare a mărcii sub care au fost prezentate aceste produse şi servicii a fost depusă la OSIM într-un termen de 6 luni de la data primei prezentări în expoziţie, solicitantul beneficiază de un drept de prioritate de la data introducerii produsului în expoziţie.

(2) Termenul de 6 luni prevăzut la alin. (1) nu va prelungi termenul de prioritate prevăzut la art. 10 alin. (2).

Articolul 12

(1) Drepturile de prioritate prevăzute la art. 10 şi 11 trebuie invocate odată cu depunerea cererii de înregistrare a mărcii, justificate prin acte de prioritate şi sunt supuse taxei legal stabilite.

(2) Actele de prioritate se depun şi taxa legală se plăteşte în maximum 3 luni de la data cererii de înregistrare a mărcii.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (2) atrage nerecunoaşterea priorităţii invocate.

Articolul 13

(1) Înregistrarea unei mărci poate fi cerută individual sau în comun de orice persoană, direct sau printr-un mandatar, în condiţiile prevăzute de lege, precum şi de regulamentul*) de aplicare a prezentei legi.

(2) Reprezentarea solicitantului prin mandatar este obligatorie când solicitantul nu are nici domiciliul, nici sediul şi nicio unitate industrială sau comercială efectivă şi funcţională pe teritoriul Uniunii Europene ori în Spaţiul Economic European, cu excepţia procedurii de depunere a cererii de înregistrare a mărcii.

Articolul 14

Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii va comunica, în termen de 3 luni de la depunerea acesteia la OSIM, dovada plăţii taxei de înregistrare şi examinare a cererii, în cuantumul prevăzut de lege.

Articolul 15

(1) Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii care se referă la mai multe produse sau servicii poate solicita la OSIM divizarea cererii iniţiale în două sau mai multe cereri, repartizând produsele sau serviciile în cadrul cererilor divizionare, cu plata taxei prevăzute de lege.

(2) Cererile divizionare păstrează data de depozit a cererii iniţiale şi, dacă este cazul, beneficiul dreptului de prioritate, dobândit potrivit art. 10 alin. (2) sau art. 11 alin. (1).

(3) Solicitantul poate cere divizarea cererii iniţiale în cursul procedurii de examinare a mărcii la OSIM, până la luarea unei decizii privind înregistrarea acesteia, precum şi în cursul procedurii din cadrul comisiei de contestaţii a OSIM sau în cursul oricărei proceduri de apel sau de recurs formulat împotriva deciziei de înregistrare a mărcii.

(4) Solicitantul va depune documentele cerute de OSIM pentru divizarea cererii iniţiale şi va plăti taxa legală în termen de 3 luni de la data solicitării divizării. În caz contrar, OSIM va lua act că solicitantul a renunţat la divizarea cererii iniţiale.

Capitolul IV
Procedura de înregistrare a mărcii

Articolul 16

(1) În termen de o lună de la data primirii cererii de înregistrare a mărcii, OSIM examinează dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 9 alin. (1) şi, în caz afirmativ, atribuie dată de depozit cererii.

(2) Dacă cererea nu îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 9 alin. (1), OSIM va notifica solicitantului lipsurile cererii, acordând un termen de 3 luni pentru depunerea completărilor. În cazul în care solicitantul completează în termen lipsurile notificate de OSIM, data depozitului este aceea la care cererea de înregistrare a mărcii a fost completată conform art. 9 alin. (1). În caz contrar, cererea se respinge.

(3) Dacă taxa de înregistrare şi examinare a cererii nu este plătită în termenul prevăzut la art. 14, OSIM poate acorda solicitantului, pentru motive întemeiate, încă un termen de două luni.

(4) În cazul neplăţii taxelor în termen se consideră că solicitantul a renunţat la înregistrarea mărcii şi cererea se respinge.

Articolul 17

Cererea de înregistrare a mărcii având dată de depozit se publică, în format electronic, în maximum 7 zile de la data depunerii, în condiţiile prevăzute de regulamentul*) de aplicare a prezentei legi.

Articolul 18

În termen de două luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, conform art. 17, orice persoană interesată poate formula observaţii privind cererea de înregistrare a mărcii pentru motivele absolute de refuz prevăzute la art. 5.

Articolul 19

(1) În termen de două luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, conform art. 17, orice persoană interesată poate formula opoziţie la înregistrarea mărcii pentru motivele relative de refuz prevăzute la art. 6.

(2) Opoziţiile trebuie să fie formulate în scris, motivat şi cu plata taxei prevăzute de lege.

(3) La cererea solicitantului, titularul mărcii care a formulat opoziţia prezintă OSIM dovada că:

a) în cursul unei perioade de 5 ani care precedă data publicării mărcii asupra căreia s-a formulat opoziţia, marca anterioară a făcut obiectul unei folosiri efective pe teritoriul României pentru produsele şi serviciile pentru care aceasta a fost înregistrată;

b) există motive justificate pentru neutilizarea mărcii cu privire la care s-a făcut opoziţie.

(4) În cazul neplăţii taxelor legale pentru opoziţie, se consideră că aceasta nu a fost făcută.

Articolul 20

(1) OSIM notifică solicitantului cererii de înregistrare a mărcii, de îndată, opoziţia formulată, indicând numele persoanei care a formulat-o, precum şi motivele opoziţiei privind înregistrarea mărcii.

(2) În termen de 30 de zile de la data notificării opoziţiei, solicitantul poate prezenta punctul său de vedere.

(3) Soluţionarea opoziţiei poate fi suspendată în următoarele situaţii:

a) când se bazează pe o cerere de înregistrare a mărcii, până la înregistrarea acesteia;

b) marca opusă face obiectul unei acţiuni în anulare sau de decădere, până la soluţionarea definitivă a cauzei.

(4) În cursul suspendării, în orice moment, solicitantul sau oponentul poate solicita reluarea soluţionării opoziţiei, dacă motivul de suspendare nu mai subzistă.

Articolul 21

(1) Opoziţia formulată cu privire la cererea de înregistrare a mărcii publicată se soluţionează de o comisie din cadrul Serviciului mărci şi indicaţii geografice al OSIM, potrivit regulamentului*) de aplicare a prezentei legi.

(2) Comisia emite un aviz de admitere sau de respingere a opoziţiei, care este avut în vedere la examinarea pe fond.

Notă *) A se vedea nota de subsol de la art. 9 alin. (4).

Articolul 22

(1) OSIM examinează pe fond cererea de înregistrare a mărcii şi hotărăşte admiterea înregistrării mărcii, în tot sau în parte, ori respingerea cererii de înregistrare a mărcii, în termen de maximum 6 luni de la publicarea acesteia, sub condiţia achitării taxelor de înregistrare şi de examinare a cererii prevăzute de lege.

(2) Sub condiţia achitării unei taxe suplimentare de urgentare, echivalentă cu dublul taxelor de înregistrare şi de examinare prevăzute de lege, OSIM examinează şi hotărăşte asupra cererii de înregistrare a mărcii, în termen de 3 luni de la publicarea acesteia.

(3) OSIM examinează:

a) calitatea solicitantului, conform art. 3 lit. h) şi j), după caz;

b) condiţiile prevăzute la art. 12 alin. (1) şi (2), dacă în cerere se invocă o prioritate;

c) motivele de refuz prevăzute la art. 5 alin. (1) şi, dacă este cazul, observaţiile formulate.

(4) În cazul în care au fost formulate opoziţii cu privire la cererea de înregistrare a mărcii pentru motivele de refuz prevăzute la art. 6, avizul comisiei prevăzute la art. 21 alin. (1) este obligatoriu la examinarea pe fond.

(5) În cazul nerespectării termenelor prevăzute la alin. (1) şi (2), OSIM este obligat la restituirea taxelor percepute.

Articolul 23

(1) Când un element neesenţial al mărcii este lipsit de caracter distinctiv şi dacă acest element este de natură să creeze îndoieli asupra întinderii protecţiei mărcii, OSIM cere solicitantului să declare, în termen de două luni de la data notificării, că nu invocă un drept exclusiv asupra acestui element. Declaraţia se publică odată cu marca înregistrată.

(2) În lipsa declaraţiei prevăzute la alin. (1) cererea de înregistrare a mărcii se respinge.

Articolul 24

(1) Examinarea motivelor de refuz privind marca notorie se face potrivit unor criterii, cum ar fi:

a) gradul de distinctivitate, iniţială sau dobândită, a mărcii notorii în România;

b) durata şi întinderea utilizării în România a mărcii notorii în legătură cu produsele şi serviciile pentru care o marcă se solicită a fi înregistrată;

c) durata şi întinderea publicităţii mărcii notorii în România;

d) aria geografică de utilizare a mărcii notorii în România;

e) gradul de cunoaştere a mărcii notorii pe piaţa românească de către segmentul de public căruia i se adresează;

f) existenţa unor mărci identice sau similare pentru produse sau servicii identice sau similare, aparţinând altei persoane decât aceea care pretinde că marca sa este notorie.

(2) Pentru examinarea motivelor de refuz, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), OSIM poate cere de la autorităţi publice, instituţii publice, precum şi de la persoane juridice de drept privat documente, în vederea stabilirii notorietăţii mărcii în România.

Articolul 25

Când un motiv de refuz, dintre cele prevăzute la art. 6, se aplică numai la anumite produse sau servicii pentru care înregistrarea mărcii a fost solicitată, înregistrarea va fi refuzată numai pentru aceste produse sau servicii.

Articolul 26

(1) Dacă în urma examinării cererii, potrivit prevederilor art. 22 şi 24, se constată îndeplinirea condiţiilor legale, OSIM decide înregistrarea mărcii. Marca se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială, în format electronic, în maximum două luni de la data deciziei de înregistrare, iar OSIM eliberează certificatul de înregistrare a mărcii numai după plata taxei de publicare şi eliberare.

(2) Dacă cererea nu îndeplineşte condiţiile pentru înregistrarea mărcii, OSIM notifică aceasta solicitantului, acordându-i un termen de 3 luni în care acesta să îşi poată prezenta punctul de vedere ori să îşi retragă cererea. Termenul poate fi prelungit cu o nouă perioadă de 3 luni, la cererea solicitantului şi cu plata taxei prevăzute de lege.

(3) La expirarea termenului prevăzut la alin. (2), OSIM va decide, după caz, înregistrarea mărcii, respingerea cererii de înregistrare a mărcii ori va lua act de retragerea cererii.

Articolul 27

(1) Solicitantul poate, în orice moment, să îşi retragă cererea de înregistrare a mărcii sau să îşi limiteze lista de produse sau de servicii. Când marca a fost deja publicată, retragerea sau limitarea se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii poate fi modificată, la cererea solicitantului, numai pentru rectificarea numelui sau a adresei solicitantului ori pentru alte rectificări ce nu afectează esenţial marca sau nu extind lista de produse ori de servicii.

(3) Orice modificare cerută de solicitant până la înregistrare, care afectează substanţial marca ori lista de produse sau de servicii, trebuie să facă obiectul unei noi cereri de înregistrare a mărcii.

Articolul 28

În cursul procedurii de înregistrare a mărcii, OSIM poate cere solicitantului lămuririle şi actele pe care le consideră necesare, dacă există o îndoială asupra exactităţii sau a conţinutului elementelor cererii de înregistrare a mărcii.

Articolul 29

(1) OSIM înscrie, de îndată, în Registrul mărcilor acele mărci pentru care s-a luat o decizie de înregistrare.

(2) Înscrierea înregistrării mărcii în Registrul mărcilor este supusă taxelor prevăzute de lege.

(3) După înscrierea în Registrul mărcilor, OSIM eliberează certificatul de înregistrare a mărcii.

(4) Registrul mărcilor este public.

Capitolul V
Durata, reînnoirea şi modificarea înregistrării mărcii

Articolul 30

(1) Înregistrarea mărcii produce efecte cu începere de la data depozitului reglementar al mărcii, pentru o perioadă de 10 ani.

(2) La cererea titularului, înregistrarea mărcii poate fi reînnoită la împlinirea fiecărui termen de 10 ani, cu plata taxei prevăzute de lege.

(3) Cererea de reînnoire a înregistrării mărcii poate fi făcută înainte de expirarea duratei de protecţie în curs, dar nu mai devreme de 3 luni înainte de expirarea acestei durate.

(4) Reînnoirea înregistrării mărcii operează începând cu ziua imediat următoare expirării duratei de protecţie în curs.

(5) Taxa pentru reînnoirea înregistrării mărcii este datorată odată cu cererea de reînnoire; taxa poate fi plătită şi în următoarele 6 luni de la expirarea duratei de protecţie, cu majorarea prevăzută de lege.

(6) Neplata taxei în condiţiile prevăzute la alin. (5) este sancţionată cu decăderea titularului din dreptul la marcă.

Articolul 31

(1) Cererea de reînnoire a înregistrării mărcii va conţine:

a) solicitarea expresă a reînnoirii înregistrării mărcii;

b) datele de identificare a titularului şi, dacă este cazul, numele şi domiciliul, respectiv sediul mandatarului;

c) numărul de înregistrare a mărcii în Registrul mărcilor;

d) data depozitului reglementar al cererii de înregistrare a mărcii.

(2) Când titularul solicită reînnoirea numai pentru o parte din produsele şi serviciile înscrise în Registrul mărcilor, acesta va indica şi numele acelor produse sau servicii pentru care se solicită reînnoirea înregistrării mărcii.

Articolul 32

(1) Dacă OSIM constată că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru reînnoirea înregistrării mărcii, notifică aceasta titularului, care poate prezenta un răspuns în termen de 3 luni de la primirea notificării; în lipsa unui răspuns în termen, cererea de reînnoire a înregistrării mărcii se respinge.

(2) Solicitantul cererii de reînnoire poate contesta decizia de respingere a reînnoirii înregistrării, în termenul şi cu procedura prevăzute la art. 86.

Articolul 33

(1) Reînnoirea înregistrării mărcii se înscrie în Registrul mărcilor şi se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială, în termen de maximum 3 luni de la depunerea la OSIM a cererii de reînnoire.

(2) Înscrierea reînnoirii mărcii în Registrul mărcilor este supusă taxelor prevăzute de lege.

(3) OSIM eliberează titularului un certificat de reînnoire a înregistrării mărcii.

Articolul 34

(1) Pe durata protecţiei mărcii, titularul poate solicita la OSIM, cu plata taxei prevăzute de lege, introducerea de modificări neesenţiale ale unor elemente ale mărcii, sub condiţia ca acestea să nu afecteze caracterul distinctiv al mărcii; lista de produse şi servicii nu poate fi extinsă.

(2) OSIM va înscrie în Registrul mărcilor modificările introduse, conform alin. (1), şi va publica marca, astfel cum a fost modificată.

Articolul 35

În tot cursul perioadei de protecţie a mărcii, titularul acesteia poate solicita OSIM, cu plata taxei prevăzute de lege, înscrierea modificărilor intervenite cu privire la numele, denumirea, adresa sau sediul titularului în Registrul mărcilor. Modificările înscrise în Registrul mărcilor se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

Capitolul VI
Drepturi conferite de marcă

Articolul 36

(1) Înregistrarea mărcii conferă titularului său un drept exclusiv asupra mărcii.

(2) Titularul mărcii poate cere instanţei judecătoreşti competente să interzică terţilor să folosească, în activitatea lor comercială, fără consimţământul său:

a) un semn identic mărcii, pentru produse sau servicii identice celor pentru care marca a fost înregistrată;

b) un semn pentru care, datorită faptului că este identic sau asemănător cu o marcă şi din cauză că produsele sau serviciile cărora li se aplică marca sunt identice sau similare, există un risc de confuzie în percepţia publicului, incluzând riscul de asociere între semn şi marcă;

c) un semn identic sau asemănător cu marca, pentru produse sau pentru servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată, când aceasta din urmă a dobândit un renume în România şi dacă folosirea fără drept a semnului ar fi în detrimentul caracterului distinctiv al mărcii ori în detrimentul renumelui acesteia.

(3) În aplicarea alin. (2), titularul mărcii poate cere să fie interzise terţilor, în special, următoarele acte:

a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalaje;

b) oferirea produselor sau comercializarea ori deţinerea lor în acest scop sau, după caz, oferirea sau prestarea serviciilor sub acest semn;

c) punerea în liberă circulaţie, exportul, importul, plasarea sub un regim vamal suspensiv sau economic, precum şi acordarea oricărei alte destinaţii vamale, aşa cum acestea sunt definite în reglementările vamale, produselor sub acest semn;

d) utilizarea semnului pe documente sau pentru publicitate.

Articolul 37

(1) Solicitantul cererii de înregistrare a mărcii poate cere ca terţilor să le fie interzisă efectuarea actelor prevăzute la art. 36 alin. (2) numai după publicarea acesteia.

(2) Pentru actele prevăzute la alin. (1), săvârşite ulterior publicării cererii de înregistrare a mărcii, solicitantul poate cere despăgubiri, potrivit dreptului comun. Titlul pentru plata despăgubirilor este executoriu numai după data înregistrării mărcii.

(3) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii a fost respinsă, solicitantul nu are dreptul la despăgubiri.

Articolul 38

(1) Dreptul asupra mărcii se epuizează, iar titularul nu poate interzice altor persoane folosirea acesteia pentru produse care au fost puse în comerţ în Uniunea Europeană şi în Spaţiul Economic European sub această marcă de titularul însuşi sau cu consimţământul său.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile dacă există motive temeinice care justifică opoziţia titularului la comercializarea ulterioară a produselor, în special atunci când starea produselor este modificată sau alterată după punerea lor în comerţ.

Articolul 39

(1) Titularul mărcii nu poate cere să se interzică unui terţ să folosească în activitatea sa comercială:

a) numele/denumirea sau adresa/sediul titularului;

b) indicaţii care se referă la specia, calitatea, destinaţia, valoarea, originea geografică, perioada de fabricaţie a produsului sau perioada prestării serviciului sub marcă, precum şi la orice alte caracteristici ale acestora;

c) marca, dacă aceasta este necesară pentru a indica destinaţia produsului sau a serviciului, în special pentru accesorii sau piese detaşabile.

(2) Dispoziţiile alin. (1) sunt aplicabile cu condiţia ca folosirea de către un terţ a elementelor prevăzute la lit. a) şi c) să fie conformă bunelor practici din domeniul industrial ori comercial.

Capitolul VII
Transmiterea drepturilor asupra mărcii

Articolul 40

(1) Drepturile asupra mărcii se pot transmite prin cesiune, licenţă sau pe cale succesorală.

(2) Este, de asemenea, considerată transmitere de drepturi şi executarea silită a debitorului, titular al mărcii, efectuată în condiţiile legii.

(3) Înscrierea transmiterii de drepturi asupra mărcilor aflate în litigiu se suspendă până la data rămânerii definitive a hotărârilor judecătoreşti cu privire la acestea.

Articolul 41

(1) Drepturile cu privire la marcă pot fi transmise prin cesiune, independent de transmiterea fondului de comerţ în care aceasta este încorporată. Cesiunea trebuie făcută în scris şi semnată de părţile contractante, sub sancţiunea nulităţii.

(2) Transmiterea prin cesiune a drepturilor asupra mărcii se poate face pentru toate produsele sau serviciile pentru care marca este înregistrată sau numai pentru o parte dintre acestea; cesiunea, chiar parţială, nu poate limita teritorial folosirea mărcii pentru produsele sau serviciile la care se referă.

(3) În cazul în care patrimoniul titularului mărcii este transmis în totalitatea sa, această transmitere are ca efect şi transferul drepturilor cu privire la marcă. Transmiterea unor elemente din patrimoniul titularului nu afectează calitatea de titular al dreptului la marcă.

(4) Mărcile identice sau similare, aparţinând aceluiaşi titular şi care sunt folosite pentru produse sau servicii identice sau similare, nu pot fi transmise prin cesiune decât în totalitate şi numai către o singură persoană, sub sancţiunea nulităţii actului de transmitere.

Articolul 42

(1) Cererea de înscriere a cesiunii va fi însoţită de actul doveditor al schimbării titularului mărcii.

(2) OSIM refuză înscrierea transmiterii cesiunii dacă rezultă în mod evident faptul că prin aceasta publicul este indus în eroare cu privire la natura, calitatea sau originea geografică a produselor sau serviciilor pentru care marca a fost înregistrată, în afară de situaţia în care beneficiarul transmiterii acceptă să limiteze transmiterea mărcii la produsele sau serviciile pentru care marca nu este înşelătoare.

(3) La cererea persoanei interesate şi cu plata taxei prevăzute de lege, OSIM înscrie cesiunea în Registrul mărcilor şi o publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială. Cesiunea este opozabilă terţilor de la data publicării acesteia.

Articolul 43

(1) Titularul mărcii poate, în baza unui contract de licenţă, să autorizeze terţii să folosească marca pe întreg teritoriul României sau pe o parte a acestuia, pentru toate sau numai pentru o parte dintre produsele ori serviciile pentru care marca a fost înregistrată. Licenţele pot fi exclusive sau neexclusive.

(2) Titularul mărcii poate invoca drepturile conferite de marcă împotriva licenţiatului care a încălcat clauzele contractului de licenţă, în ceea ce priveşte durata folosirii, aspectul mărcii şi natura produselor sau a serviciilor pentru care licenţa a fost acordată, teritoriul pe care marca poate fi folosită, calitatea produselor fabricate sau a serviciilor furnizate de licenţiat sub marca pentru care s-a acordat licenţa.

(3) Pe durata contractului de licenţă de marcă, licenţiatul este obligat:

a) să folosească, pentru produsele cărora li se aplică marca, numai marca ce face obiectul contractului de licenţă, având totuşi libertatea de a aplica pe aceste produse semne indicând că el este fabricantul acestora;

b) să pună menţiunea sub licenţă alături de marca aplicată pe produsele ce fac obiectul acesteia, conform contractului.

(4) Licenţele se înscriu în Registrul mărcilor, cu plata taxei prevăzute de lege, şi se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială. Licenţa este opozabilă terţilor de la data publicării acesteia.

Articolul 44

(1) Dacă în contractul de licenţă nu este stipulat altfel, licenţiatul nu poate introduce în justiţie o acţiune în contrafacere fără consimţământul titularului mărcii.

(2) Titularul unei licenţe exclusive poate introduce o acţiune în contrafacere, dacă, după ce a notificat titularului mărcii actele de contrafacere de care a luat cunoştinţă, acesta nu a acţionat în termenul solicitat de licenţiat.

(3) Când o acţiune în contrafacere a fost pornită de către titular, oricare dintre licenţiaţi poate să intervină în proces, solicitând repararea prejudiciului cauzat prin contrafacerea mărcii.

(4) Lipsa înscrierii unei licenţe la OSIM nu afectează:

a) valabilitatea înregistrării mărcii care face obiect al licenţei ori cu privire la protecţia licenţei mărcii;

b) intervenţia într-o acţiune în contrafacere angajată de titular ori obţinerea, în cadrul acestei proceduri, de daune-interese, ca urmare a contrafacerii unei mărci care face obiect al licenţei.

(5) Înscrierea licenţei nu este o condiţie pentru ca folosirea unei mărci de beneficiarul licenţei să poată fi considerată echivalentul unui act de utilizare de către titular, în cadrul procedurilor referitoare la dobândirea, menţinerea validităţii ori la apărarea drepturilor cu privire la acea marcă.

Capitolul VIII
Stingerea drepturilor asupra mărcilor

Articolul 45

(1) Titularul poate să renunţe la marcă pentru toate sau numai pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată.

(2) Renunţarea la marcă se declară în scris la OSIM de către titularul mărcii sau de către persoana împuternicită de acesta, iar drepturile asupra mărcii se sting, cu privire la produsele şi serviciile la care marca se referă, la data înscrierii renunţării în Registrul mărcilor.

(3) Dacă o licenţă a fost înregistrată, renunţarea la marcă este înscrisă numai dacă titularul mărcii probează că a notificat licenţiatului despre intenţia de a renunţa la marcă.

Articolul 46

(1) Orice persoană interesată poate solicita Tribunalului Bucureşti, oricând în cursul duratei de protecţie a mărcii, decăderea titularului din drepturile conferite de marcă dacă:

a) fără motive justificate, într-o perioadă neîntreruptă de 5 ani, socotită de la data înscrierii în Registrul mărcilor, marca nu a făcut obiectul unei folosiri efective pe teritoriul României pentru produsele sau serviciile pentru care aceasta a fost înregistrată sau dacă această folosire a fost suspendată pentru o perioadă neîntreruptă de 5 ani;

b) după data înregistrării, marca a devenit, ca urmare a acţiunii sau inacţiunii titularului, desemnarea uzuală în comerţ a produsului sau a serviciului pentru care a fost înregistrată;

c) după data înregistrării şi ca urmare a folosirii mărcii de către titular sau cu consimţământul acestuia, marca a devenit susceptibilă a induce publicul în eroare, în special cu privire la natura, calitatea sau proveniența geografică a produselor ori serviciilor pentru care a fost înregistrată;

d) marca a fost înregistrată pe numele unei persoane neavând calitatea prevăzută la art. 3 lit. h) şi i).

(2) Este asimilată folosirii efective a mărcii:

a) folosirea mărcii sub o formă care diferă de cea înregistrată prin anumite elemente ce nu alterează caracterul distinctiv al acesteia;

b) imposibilitatea folosirii mărcii din circumstanţe independente de voinţa titularului, cum ar fi restricţiile la import sau ca urmare a altor dispoziţii ale autorităţilor publice vizând produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată;

c) aplicarea mărcii pe produse sau pe ambalaje exclusiv în vederea exportului;

d) folosirea mărcii de către un terţ având consimţământul titularului sau de către orice persoană abilitată să utilizeze o marcă colectivă sau o marcă de certificare, fiind considerată ca folosire a mărcii de către însuşi titularul acesteia.

(3) Titularul nu poate fi decăzut din drepturile sale dacă, în perioada de la expirarea termenului prevăzut la alin. (1) lit. a) şi până la prezentarea cererii de decădere, marca a fost folosită efectiv. Totuşi, dacă începerea sau reluarea folosirii mărcii a avut loc cu 3 luni înainte de prezentarea în justiţie a cererii de decădere, folosirea mărcii nu este luată în considerare dacă pregătirile pentru începerea sau reluarea folosirii au intervenit numai după ce titularul a luat la cunoştinţă de faptul că ar putea fi introdusă o cerere de decădere.

(4) Dovada folosirii mărcii incumbă titularului acesteia şi poate fi făcută prin orice mijloc de probă.

(5) Decăderea produce efecte de la data introducerii cererii de decădere la instanţa judecătorească competentă.

(6) Marca se radiază din Registrul mărcilor şi menţiunea radierii se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

Articolul 47

(1) Anularea înregistrării mărcii poate fi cerută Tribunalului Bucureşti de către orice persoană interesată, pentru oricare dintre următoarele motive:

a) înregistrarea mărcii s-a făcut cu nerespectarea dispoziţiilor art. 5 alin. (1);

b) înregistrarea mărcii s-a făcut cu nerespectarea dispoziţiilor art. 6;
c) înregistrarea mărcii a fost solicitată cu rea-credinţă;
d) înregistrarea mărcii aduce atingere dreptului la imagine sau numelui patronimic al unei persoane;
e) înregistrarea mărcii aduce atingere unor drepturi anterior dobândite cu privire la o indicaţie geografică protejată, un desen sau un model industrial protejat sau alt drept de proprietate industrială protejat ori cu privire la un drept de autor.
(2) Acţiunea în anulare pentru motivul prevăzut la alin. (1) lit. c) poate fi introdusă oricând în perioada de protecţie a mărcii.
(3) Termenul în care poate fi cerută anularea înregistrării mărcii pentru motivele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), d) şi e) este de 5 ani şi curge de la data înregistrării mărcii.
(4) Înregistrarea mărcii nu poate fi anulată pe motivul existenţei unui conflict cu o marcă anterioară, dacă aceasta din urmă nu îndeplineşte condiţiile de utilizare prevăzute la art. 46 alin. (1)-(3).
(5) Dacă marca anterioară nu a fost folosită decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, înregistrarea mărcii poate fi anulată numai pentru acele produse sau servicii pentru care marca nu a fost folosită.

Articolul 48

(1) Titularul unei mărci anterioare, care cu ştiinţă a tolerat într-o perioadă neîntreruptă de 5 ani folosirea unei mărci ulterior înregistrate, nu poate să ceară anularea şi nici să se opună folosirii mărcii ulterioare pentru produsele şi serviciile pentru care această marcă ulterioară a fost folosită, în afară de cazul în care înregistrarea mărcii ulterioare a fost cerută cu rea-credinţă.
(2) În cazul prevăzut la alin. (1), titularul mărcii ulterior înregistrate nu se poate opune folosirii mărcii anterioare, deşi aceasta din urmă nu mai poate fi invocată împotriva mărcii ulterioare.

Articolul 49

Dacă un motiv de decădere sau de nulitate există numai pentru o parte a produselor sau a serviciilor pentru care marca a fost înregistrată, decăderea sau nulitatea va produce efecte numai cu privire la aceste produse sau servicii.

Capitolul IX
Mărci colective

Articolul 50

(1) Asociaţiile de fabricanţi, de producători, de comercianţi, de prestatori de servicii pot solicita la OSIM înregistrarea de mărci colective.
(2) Solicitantul înregistrării unei mărci colective va depune, odată cu cererea de înregistrare sau cel târziu în termen de 3 luni de la data notificării de către OSIM, un regulament de folosire a mărcii colective. Cererea va fi supusă cerinţelor prevăzute la art. 9.
(3) În regulamentul de folosire a mărcii colective solicitantul cererii de înregistrare a mărcii va indica persoanele autorizate să folosească marca colectivă, condiţiile care trebuie îndeplinite pentru a deveni membru al asociaţiei, condiţiile de folosire a mărcii, motivele pentru care această utilizare poate fi interzisă unui membru al asociaţiei, precum şi sancţiunile care pot fi aplicate de asociaţie.
(4) Regulamentul de folosire a mărcii colective poate să prevadă că marca colectivă nu poate fi transmisă de către titular decât cu acordul tuturor membrilor asociaţiei.

Articolul 51

(1) În afara motivelor de respingere prevăzute pentru cererea de înregistrare a unei mărci individuale, o marcă colectivă este respinsă la înregistrare, dacă:
a) solicitantul nu are calitatea prevăzută la art. 50 alin. (1);
b) nu sunt îndeplinite cerinţele prevăzute la art. 3 lit. e);
c) regulamentul de folosire a mărcii este contrar ordinii publice sau bunelor moravuri.
(2) După publicarea mărcii colective şi a regulamentului de folosire a acestei mărci, titularul unei mărci anterioare sau al unei mărci notorii, precum şi al unui drept anterior dobândit cu privire la imaginea ori la numele patronimic al acestuia, la o indicaţie geografică protejată, la un desen sau un model protejat ori la un drept de autor, precum şi orice altă persoană interesată pot formula la OSIM, în termenul prevăzut la art. 19 alin. (1), opoziţie la înregistrarea mărcii colective.

Articolul 52

(1) Titularul mărcii colective trebuie să comunice la OSIM orice modificare a regulamentului de folosire a mărcii.
(2) Modificarea regulamentului de folosire a mărcii produce efecte numai de la data înscrierii modificării în Registrul mărcilor. Modificarea nu este menţionată în registru, dacă regulamentul de folosire a mărcii, modificat, nu corespunde cerinţelor prevăzute la art. 50 alin. (3).

Articolul 53

Orice persoană interesată poate cere Tribunalului Bucureşti, oricând în perioada de protecţie a mărcii, decăderea titularului din drepturile conferite de o marcă colectivă, când:

a) fără motive justificate, marca nu a făcut obiectul unei folosiri efective într-o perioadă neîntreruptă de 5 ani, calculată de la data înscrierii mărcii în Registrul mărcilor, pentru produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată;

b) titularul a folosit marca în alte condiţii decât cele prevăzute de regulament sau nu a luat măsuri pentru a preveni o astfel de folosire;

c) prin folosire, marca a devenit susceptibilă de a induce publicul în eroare.

Articolul 54

(1) Oricare persoană interesată poate cere Tribunalului Bucureşti anularea înregistrării unei mărci colective, în termen de 5 ani de la înregistrarea acesteia, dacă există unul dintre motivele prevăzute la art. 47 alin. (1) lit. a), b), d) şi e).

(2) Dacă înregistrarea mărcii a fost solicitată cu rea-credinţă ori marca a fost înregistrată cu nerespectarea cerinţelor prevăzute la art. 50 alin. (1)-(3), anularea acesteia poate fi solicitată Tribunalului Bucureşti de către persoana interesată, oricând în perioada de protecţie a mărcii.

Articolul 55

Mărcile colective sunt supuse regimului mărcilor individuale, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

Capitolul X
Mărci de certificare

Articolul 56

(1) Mărcile de certificare pot fi înregistrate la OSIM de către persoane juridice legal abilitate să exercite controlul produselor sau al serviciilor în privinţa elementelor prevăzute la art. 3 lit. f).

(2) Nu pot solicita înregistrarea unei mărci de certificare persoanele juridice care fabrică, importă sau vând produse ori prestează servicii, altele decât cele de control în domeniul calităţii.

Articolul 57

(1) Solicitantul înregistrării unei mărci de certificare va depune, odată cu cererea de înregistrare, prezentată conform art. 9, ori cel mai târziu în termen de 3 luni de la data notificării de către OSIM:

a) regulamentul de folosire a mărcii de certificare;

b) autorizaţia sau documentul din care să rezulte exercitarea legală a activităţii de certificare ori, dacă este cazul, dovada înregistrării mărcii de certificare în ţara de origine.

(2) Regulamentul va indica persoanele autorizate să utilizeze marca, elementele şi caracteristicile care trebuie să fie certificate prin marcă, modul în care autoritatea competentă de certificare trebuie să verifice aceste caracteristici şi să supravegheze folosirea mărcii, taxele care trebuie plătite pentru folosirea mărcii, procedurile de reglementare a diferendelor.

(3) Orice persoană fizică sau juridică, furnizor de produse ori prestator de servicii, poate fi autorizată să folosească marca de certificare sub condiţia respectării prevederilor regulamentului de folosire a mărcii de certificare.

(4) Titularul mărcii de certificare va autoriza persoanele îndreptăţite să folosească marca pentru produsele sau serviciile care prezintă caracteristicile comune, garantate prin regulamentul de folosire a mărcii.

Articolul 58

În afara motivelor de respingere prevăzute pentru cererea de înregistrare a unei mărci individuale, o marcă de certificare este respinsă la înregistrare şi pentru nerespectarea dispoziţiilor art. 3 lit. f) şi ale art. 56 şi 57.

Articolul 59

(1) După publicarea mărcii şi a regulamentului de folosire a acesteia, titularul unei mărci anterioare sau al unei mărci notorii, precum şi al unui drept anterior dobândit cu privire la imaginea ori la numele patronimic al acestuia, la o indicaţie geografică protejată, la un desen sau un model protejat ori la un drept de autor, precum şi orice persoană interesată pot formula la OSIM, în termenul prevăzut la art. 19 alin. (1), opoziţie la înregistrarea mărcii de certificare.

(2) Dacă utilizatorii unei mărci de certificare nu respectă regulamentul, titularul poate să retragă autorizaţia de a utiliza marca sau să aplice alte sancţiuni prevăzute în regulament.

Articolul 60

(1) Oricare persoană interesată poate cere Tribunalului Bucureşti anularea înregistrării mărcii de certificare, în termen de 5 ani de la înregistrarea acesteia, dacă:

a) există unul dintre motivele prevăzute la art. 47 alin. (1) lit. a), b), d) şi e);

b) înregistrarea mărcii s-a făcut cu nerespectarea prevederilor art. 3 lit. f).

(2) Dacă înregistrarea mărcii a fost solicitată cu rea-credinţă ori marca a fost înregistrată cu nerespectarea cerinţelor prevăzute la art. 56 şi art. 57 alin. (1)-(3), persoana interesată poate cere Tribunalului Bucureşti anularea mărcii, oricând în perioada de protecţie a acesteia.

Articolul 61

(1) Drepturile cu privire la marca de certificare nu pot fi transmise de persoana juridică, titulară a mărcii.

(2) Transmiterea dreptului asupra mărcii de certificare se stabileşte prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 62

Când o marcă de certificare a încetat să mai fie protejată, ea nu poate fi nici depusă, nici utilizată înainte de expirarea unui termen de 10 ani de la data încetării protecţiei.

Articolul 63

(1) Mărcile de certificare sunt supuse regimului mărcilor individuale, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

(2) Taxele prevăzute de lege pentru mărcile colective se aplică şi mărcilor de certificare.

Capitolul XI
Înregistrarea internaţională a mărcilor

Articolul 64

Dispoziţiile prezentei legi se aplică şi înregistrărilor internaţionale ale mărcilor, efectuate conform Aranjamentului de la Madrid sau Protocolului referitor la Aranjament, care îşi extind efectele lor în România, afară de cazul în care prin aceste convenţii nu se prevede altfel.

Articolul 65

Cererea de înregistrare internaţională pentru o marcă înscrisă în Registrul mărcilor, conform Aranjamentului de la Madrid, precum şi cererea de înregistrare internaţională pentru o marcă depusă sau scrisă în Registrul mărcilor, conform Protocolului referitor la Aranjament, va fi examinată de OSIM, cu plata taxei prevăzute de lege.

Capitolul XII
Marca comunitară

Articolul 66

Când o cerere de marcă comunitară este depusă la OSIM în temeiul art. 25 alin. (1) lit. b) din Regulamentul privind marca comunitară, OSIM înscrie data primirii cererii şi, fără să procedeze la examinare, o transmite Oficiului de Armonizare în Piaţa Internă, în termen de două săptămâni, cu plata taxei prevăzute de lege, pentru depunerea unei cereri naţionale.

Articolul 67

O cerere de marcă comunitară sau o marcă comunitară poate fi transformată într-o cerere de marcă naţională în condiţiile art. 112-114 din Regulamentul privind marca comunitară (versiune codificată), cu plata taxelor pentru procedura de examinare a unei cereri naţionale prevăzute de lege.

Articolul 68

(1) Titularul unei mărci anterioare înregistrate în România sau al unei mărci anterioare care a făcut obiectul unei înregistrări internaţionale având efect în România, care depune o marcă identică, destinată a fi înregistrată ca marcă comunitară, pentru produse şi servicii identice cu cele pentru care marca anterioară a fost înregistrată sau incluse în lista acestei mărci, se poate prevala la înregistrarea mărcii comunitare de vechimea mărcii anterioare în ceea ce priveşte înregistrarea mărcii comunitare în România.

(2) Titularul unei mărci comunitare, care este şi titularul unei mărci anterioare identice, înregistrate în România sau care a făcut obiectul unei înregistrări internaţionale având efect în România, pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca anterioară a fost înregistrată ori incluse în lista acestei mărci, se poate prevala de vechimea mărcii anterioare în România.

Articolul 69

Dispoziţiile art. 91, 92 şi ale art. 93-95 sunt aplicabile şi încălcărilor aduse drepturilor titularului unei mărci comunitare.

Articolul 70

(1) Este inadmisibilă o acţiune în contrafacere, bazată pe o marcă comunitară anterioară, împotriva unei mărci naţionale ulterior înregistrate, a cărei folosire a fost tolerată timp de 5 ani, cu condiţia ca depozitul mărcii naţionale să fi fost efectuat cu bună-credinţă.

(2) Inadmisibilitatea este limitată numai la produsele şi serviciile pentru care a fost tolerată.

Articolul 71

Litigiile având ca obiect mărci comunitare, pentru care Regulamentul privind marca comunitară atribuie competenţa tribunalelor de marcă comunitară, potrivit art. 95 alin. (1) al acestuia, sunt de competenţa Tribunalului Bucureşti, care judecă în primă instanţă.

Capitolul XIII
Indicaţii geografice

Articolul 72

(1) Indicaţiile geografice ale produselor sunt protejate în România prin înregistrarea acestora la OSIM, potrivit prezentei legi sau convenţiilor internaţionale la care România este parte, şi pot fi folosite numai de persoanele care produc sau comercializează produsele pentru care aceste indicaţii au fost înregistrate.

(2) Nu sunt supuse procedurii de înregistrare, stabilită de prezenta lege, indicaţiile geografice care au dobândit sau vor dobândi protecţie pe calea unor convenţii bilaterale sau multilaterale încheiate de România.

(3) Lista indicaţiilor geografice a căror protecţie este recunoscută în România, pe baza convenţiilor prevăzute la alin. (2), va fi înscrisă la OSIM în Registrul indicaţiilor geografice şi se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

Articolul 73

(1) Au calitatea de a solicita OSIM înregistrarea unei indicaţii geografice asociaţiile de producători care desfăşoară o activitate de producţie în zona geografică, pentru produsele indicate în cerere.

(2) Înregistrarea unei indicaţii geografice poate fi cerută la OSIM, direct sau prin mandatar, şi este supusă taxei prevăzute de lege.

(3) Cererea de înregistrare a unei indicaţii geografice conţine elementele prevăzute în regulamentul*) de aplicare a prezentei legi.

Notă *) A se vedea nota de subsol de la art. 9 alin. (4).

(4) În termen de 3 luni de la depunere, OSIM examinează cererea şi îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 75 şi 76.

Articolul 74

(1) Cererea de înregistrare a indicaţiei geografice se publică în condiţiile prevăzute de regulamentul de aplicare a prezentei legi.

(2) În termen de două luni de la publicarea cererii, orice persoană interesată poate face opoziţie la înregistrarea indicaţiei geografice.

(3) Opoziţia la înregistrarea unei indicaţii geografice se soluţionează conform prevederilor referitoare la marcă.

Articolul 75

OSIM înregistrează indicaţiile geografice şi acordă solicitantului dreptul de utilizare a acestora după ce autoritatea publică centrală de specialitate sau, după caz, autoritatea competentă din ţara de origine a solicitantului certifică:

a) indicaţia geografică a produsului, care urmează a fi înregistrată;

b) produsele care pot fi comercializate sub această indicaţie;

c) aria geografică de producţie;

d) caracteristicile şi condiţiile de obţinere pe care trebuie să le îndeplinească produsele pentru a putea fi comercializate sub această indicaţie.

Articolul 76

Sunt excluse de la înregistrare indicaţiile geografice care:

a) nu sunt conforme dispoziţiilor art. 3 lit. g);

b) sunt denumiri generice ale produselor;

c) sunt susceptibile de a induce publicul în eroare asupra naturii, originii, modului de obţinere şi calităţii produselor;

d) sunt contrare bunelor moravuri sau ordinii publice.

Articolul 77

(1) Dacă cererea îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege, OSIM decide înregistrarea indicaţiei geografice în Registrul indicaţiilor geografice şi acordarea dreptului de utilizare a acesteia solicitantului.

(2) Dreptul de folosire a indicaţiei geografice, dobândit prin înregistrarea acesteia, aparţine membrilor asociaţiei înscrişi în lista comunicată la OSIM.

Articolul 78

(1) În termen de două luni de la data deciziei de înregistrare a indicaţiei geografice, aceasta este înscrisă în Registrul indicaţiilor geografice.

(2) Înscrierea unei indicaţii geografice în Registrul indicaţiilor geografice şi eliberarea către solicitant a certificatului de înregistrare a indicaţiei geografice şi de acordare a dreptului de utilizare a acesteia sunt supuse taxelor prevăzute de lege.

Articolul 79

Înregistrarea unei indicaţii geografice pe numele unei asociaţii de producători nu constituie obstacol la înregistrarea aceleiaşi indicaţii de către orice altă asociaţie având calitatea cerută la art. 73.

Articolul 80

(1) Durata de protecţie a indicaţiilor geografice curge de la data depunerii cererii la OSIM şi este nelimitată.

(2) Dreptul de utilizare a indicaţiei geografice se acordă solicitantului pe o perioadă de 10 ani, cu posibilitatea de reînnoire nelimitată, dacă se menţin condiţiile în care acest drept a fost dobândit.

(3) Cererea de reînnoire este supusă taxei prevăzute de lege.

Articolul 81

Persoanele autorizate să folosească o indicaţie geografică pentru anumite produse au dreptul să o folosească în circuitul comercial, aplicată numai pe aceste produse, în documente însoţitoare, reclame, prospecte, şi pot să aplice menţiunea indicaţie geografică înregistrată.

Articolul 82

(1) Este interzisă folosirea unei indicaţii geografice sau imitarea ei de către persoane neautorizate, chiar dacă se indică originea reală a produselor ori dacă se adaugă menţiuni ca: gen, tip, imitaţie şi altele asemenea.

(2) Persoanele autorizate de OSIM să utilizeze o indicaţie geografică pentru vinuri sau pentru produse spirtoase pot să interzică folosirea acestei indicaţii de către orice altă persoană pentru vinuri sau pentru produse spirtoase care nu sunt originare din locul sugerat de indicaţia geografică respectivă, chiar în cazurile în care originea adevărată a produsului este menţionată expres ori în cazurile în care indicaţia geografică este utilizată în traducere sau este însoţită de expresii, cum sunt: de genul, de tipul şi altele asemenea.

Articolul 83

Autoritatea publică centrală de specialitate poate proceda, din oficiu sau la sesizarea unei persoane interesate, la controlul produselor puse în circulaţie sub indicaţia geografică înregistrată.

Articolul 84

Dreptul de folosire a unei indicaţii geografice nu poate să facă obiectul niciunei transmiteri.

Articolul 85

(1) Pe întreaga durată de protecţie a indicaţiei geografice oricare persoană interesată poate cere Tribunalului Bucureşti anularea înregistrării acesteia, dacă înregistrarea indicaţiei geografice s-a făcut cu nerespectarea dispoziţiilor art. 75 şi 76.

(2) Pentru nerespectarea condiţiilor de calitate şi a caracteristicilor specifice produselor din zona la care se referă indicaţia geografică, autoritatea publică centrală de specialitate sau oricare altă persoană interesată poate solicita Tribunalului Bucureşti decăderea din drepturi a persoanelor autorizate de OSIM să folosească indicaţia geografică înregistrată.

(3) Sentinţa Tribunalului Bucureşti rămasă definitivă se comunică OSIM de către persoana interesată. OSIM radiază indicaţia geografică din Registrul indicaţiilor geografice şi publică radierea acesteia în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială, în termen de două luni de la comunicare.

Capitolul XIV
Apărarea drepturilor asupra mărcilor şi indicaţiilor geografice

Articolul 86

(1) Deciziile OSIM privind cererile de înregistrare a mărcilor, precum şi cererile de înregistrare privind indicaţiile geografice pot fi contestate la acest oficiu de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la comunicare sau, după caz, de la publicarea înregistrării mărcii ori a indicaţiei geografice, cu plata taxei legale.

(2) Deciziile OSIM privind înscrierea cesiunii sau licenţei în Registrul mărcilor pot fi contestate la acest oficiu de persoanele interesate, în termen de 30 de zile de la comunicare sau, după caz, de la publicarea acestora.

(3) Contestaţiile formulate conform prevederilor alin. (1) şi (2) se soluţionează de o comisie de contestaţii din cadrul OSIM.

Articolul 87

Dacă înregistrarea unei mărci, reînnoirea înregistrării sau înscrierea unei modificări în Registrul mărcilor a fost efectuată în mod evident din eroare materială, OSIM poate, în termen de maximum două luni, cu începere de la data înregistrării sau de la data înscrierii, după caz, să revoce motivat înregistrarea, reînnoirea sau înscrierea modificării efectuate; revocarea se publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

Articolul 88

(1) Hotărârea comisiei de contestaţii, motivată, se comunică părţilor în termen de 30 de zile de la pronunţare şi poate fi atacată cu contestaţie la Tribunalul Bucureşti, în termen de 30 de zile de la comunicare. Hotărârea Tribunalului Bucureşti este supusă numai apelului la Curtea de Apel Bucureşti.

(2) Hotărârile pronunţate în cazurile prevăzute la art. 36, 46, 47, 53, 54, 60 şi 85 pot fi atacate cu apel.

Articolul 89

(1) La cererea instanţei judecătoreşti, OSIM este obligat să înainteze acesteia actele, documentele şi informaţiile necesare judecării cauzei cu care a fost învestită.

(2) În toate litigiile privind mărcile citarea titularilor este obligatorie.

Articolul 90

(1) Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă săvârşirea, fără drept, a următoarelor fapte:

a) contrafacerea unei mărci;

b) punerea în circulaţie a unui produs purtând o marcă identică sau similară cu o marcă înregistrată pentru produse identice ori similare;

c) punerea în circulaţie a produselor care poartă indicaţii geografice ce indică sau sugerează că produsul în cauză este originar dintr-o regiune geografică, alta decât locul adevărat de origine.

(2) Prin contrafacerea unei mărci se înţelege realizarea sau utilizarea fără consimţământul titularului de către terţi, în activitatea comercială, a unui semn:

a) identic cu marca pentru produse sau servicii identice cu acelea pentru care marca a fost înregistrată;

b) care, dată fiind identitatea sau asemănarea cu o marcă ori dată fiind identitatea sau asemănarea produselor ori a serviciilor cărora li se aplică semnul cu produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, ar produce în percepţia publicului un risc de confuzie, incluzând şi riscul de asociere a mărcii cu semnul;

c) identic sau asemănător cu marca pentru produse ori servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată, când aceasta a dobândit un renume în România şi dacă prin folosirea semnului fără motive întemeiate s-ar putea profita de caracterul distinctiv ori de renumele mărcii sau folosirea semnului ar cauza titularului mărcii un prejudiciu.

(3) Prin punerea în circulaţie se înţelege oferirea produselor sau comercializarea ori deţinerea lor în acest scop sau, după caz, oferirea ori prestarea serviciilor sub acest semn, precum şi importul, exportul sau tranzitul produselor sub acest semn.

(4) Faptele prevăzute la alin. (1) nu constituie infracţiuni dacă au fost săvârşite înainte de data publicării mărcii.

(5) În cazul infracţiunii prevăzute la alin. (1) lit. a), împăcarea înlătură răspunderea penală.

Articolul 91

(1) Dacă titularul dreptului de proprietate industrială asupra unei mărci ori unei indicaţii geografice sau orice altă persoană care exercită dreptul de proprietate industrială cu consimţământul titularului face dovada credibilă că dreptul de proprietate industrială asupra mărcii ori indicaţiei geografice face obiectul unei acţiuni ilicite, actuale sau iminente şi că această acţiune riscă să îi cauzeze un prejudiciu greu de reparat, poate să ceară instanţei judecătoreşti luarea unor măsuri provizorii.

(2) Instanţa judecătorească poate să dispună în special:

a) interzicerea încălcării sau încetarea ei provizorie;

b) luarea măsurilor necesare pentru a asigura conservarea probelor. Sunt aplicabile prevederile Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 100/2005 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate industrială, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2005, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Dispoziţiile procedurale aplicabile sunt cuprinse în dispoziţiile Codului de procedură civilă privitoare la măsurile provizorii în materia drepturilor de proprietate intelectuală.

(4) Măsurile provizorii pot fi dispuse şi împotriva unui intermediar ale cărui servicii sunt utilizate de către un terţ pentru a încălca un drept protejat prin prezenta lege.

Articolul 92

Pentru prejudicii cauzate prin săvârşirea faptelor prevăzute la art. 90, persoanele vinovate pot fi obligate la despăgubiri, potrivit dreptului comun.

Articolul 93

(1) Instanţa va putea pretinde reclamantului să furnizeze orice elemente probatorii de care dispune, pentru a dovedi că este deţinătorul dreptului ce a fost încălcat ori a cărui încălcare a fost inevitabilă.

(2) În cazurile în care mijloacele de probă în susţinerea pretenţiilor reclamantului se află sub controlul pârâtului, instanţa va putea să ordone ca probele să fie produse de către pârât, sub condiţia garantării confidenţialităţii informaţiilor, potrivit legii.

(3) Instanţa poate dispune ca reclamantul să plătească toate daunele cauzate pârâtului ca urmare a exercitării abuzive a drepturilor procedurale cu privire la marca sau indicaţia geografică protejată.

Articolul 94

Titularul mărcii sau, după caz, autoritatea publică centrală de specialitate implicată poate solicita instanţei obligarea autorului încălcării dreptului la furnizarea de informaţii imediate privind provenienţa şi circuitele de distribuire a mărfurilor ilegal marcate, precum şi informaţii despre identitatea fabricantului ori comerciantului, cantitatea de marfă fabricată, livrată, primită sau comandată.

Articolul 95

Competenţele vamale cu privire la asigurarea respectării drepturilor asupra mărcilor şi indicaţiilor geografice protejate aparţin Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, potrivit legii.

Capitolul XV
Atribuţiile Oficiului de Stat pentru Invenţii şi Mărci

Articolul 96

OSIM este organul de specialitate al administraţiei publice centrale, unica autoritate care asigură pe teritoriul României protecţia mărcilor şi indicaţiilor geografice, potrivit prezentei legi.

Articolul 97

În domeniul mărcilor şi indicaţiilor geografice, OSIM are următoarele atribuţii:

a) ia în evidenţă, examinează şi publică cererile de înregistrare a mărcii;

b) examinează mărcile înregistrate sau depuse spre înregistrare la Organizaţia Mondială a Proprietăţii Intelectuale, conform Aranjamentului de la Madrid sau Protocolului referitor la Aranjament, recunoscând sau refuzând protecţia acestora pe teritoriul României;

c) ia în evidenţă şi publică cererile de înregistrare a indicaţiilor geografice şi acordă protecţie acestora pe teritoriul României;

d) eliberează certificate de înregistrare a mărcilor;

e) eliberează certificate de înregistrare a indicaţiilor geografice şi acordă dreptul de utilizare a acestora;

f) organizează şi ţine Registrul mărcilor şi Registrul indicaţiilor geografice;

g) eliberează certificate de prioritate pentru mărci;

h) efectuează cercetări prealabile înregistrării unei mărci;

i) administrează, conservă şi dezvoltă colecţia naţională de mărci şi de indicaţii geografice şi realizează baza de date informative în domeniu;

j) întreţine relaţii cu organe guvernamentale similare şi organizaţii regionale de proprietate industrială; reprezintă România în organizaţii internaţionale de specialitate;

k) editează publicaţia oficială privind mărcile şi indicaţiile geografice ale produselor şi asigură schimbul de publicaţii cu administraţiile naţionale similare străine şi cu organismele şi organizaţiile internaţionale de profil;

l) informează Comisia Europeană cu privire la dispoziţiile naţionale adoptate în scopul transpunerii Primei Directive a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislaţiilor statelor membre cu privire la mărci nr. 89/104/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene (JOCE) seria L nr. 40 din 11 februarie 1989;

m) îndeplineşte şi alte atribuţii prevăzute de lege.

Capitolul XVI
Dispoziţii tranzitorii şi finale

Articolul 98

(1) Cererile de înregistrare a mărcilor pentru care nu s-a luat o decizie până la data intrării în vigoare a prezentei legi sunt supuse prevederilor acesteia.

(2) Până la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul va aproba regulamentul de aplicare a acesteia*).

Notă *) A se vedea nota de subsol de la art. 9 alin. (4).

Articolul 99

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 3 luni de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I**).

Notă **) Legea nr. 84/1998 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998.

(2) Pe aceeaşi dată se abrogă:

- Legea nr. 28/1967 privind mărcile de fabrică, de comerţ şi de serviciu, publicată în Buletinul Oficial nr. 114 din 29 decembrie 1967;

- Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 77/1968 privind aplicarea Legii nr. 28/1967, publicată în Buletinul Oficial nr. 8 din 27 ianuarie 1968;
- Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 1.057/1968 pentru aprobarea Regulamentului privind compunerea, organizarea şi funcţionarea comisiei pentru soluţionarea litigiilor privind mărcile de fabrică, de comerţ şi de serviciu, publicată în Buletinul Oficial nr. 66 din 17 mai 1968;
- Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 2.508/1969 pentru stabilirea şi sancţionarea contravenţiilor la normele legale privind invenţiile, inovaţiile şi raţionalizările, precum şi mărcile de fabrică, de comerţ şi de serviciu, publicată în Buletinul Oficial nr. 159 din 31 decembrie 1969;
- orice alte dispoziţii contrare prezentei legi.

*

Prezenta lege transpune Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislaţiilor statelor membre cu privire la mărci (versiune codificată), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 299 din 8 noiembrie 2008.

_____

C.C.E. Piatra Neamț